

вещъ въ Видинъ: държи голѣмъ винарски складъ. Най-малкото отъ децата на бай Стояна — дъщеря — е вече задомена въ селото си. Тя е свършила само четвърто отдѣление, но бихте могли да разговаряте съ нея като съ равенъ: поразителна интелигентностъ. Това ще се дължи вече и на братъ ѝ, на „Данчо“. Тоя човѣкъ е избилъ джигала на страни — не е тръгналъ по пята на богатството. Свършилъ е ломското педагогическо училище, където се видѣлъ сжщо отблѣснатъ отъ комунизма, та миналъ къмъ толстовцитѣ. После е следвалъ една година въ Виена. Но махналъ ржка и на университетската „тарга“, — дошелъ си въ България. И станалъ учителъ въ Яньювецъ — селце отъ 30 къщи! Виенскиятъ студентъ е учителствувалъ въ това селце цѣли шестъ години. . . Но защо? Отъ съблазнитѣ на голѣмитѣ поселища ли е бѣгалъ той? Отъ богатствата на своето семейство ли? Отъ съвременната ли цивилизация въобщо? Или и „Данчо“, като Цезаръ, се е придържалъ о безумното начало: по-добре пръвъ въ село, отколкото втори въ Римъ?

XV.

Дружината ми се разраства: съ насъ е и „Данчо“. Не високъ, достигналъ е вече възрастта на Исуса Христа, съ червено, продълговато и широко усмихнато лице. Изглежда совсемъ добрякъ: готовъ е да мие нозетѣ на мало и голѣмо. Но често синитѣ му очи се изострятъ строго и търсятъ да вникнатъ